

τὴν Πάρνηθα· ἀλλ' ἐν τῷ Λυκαβητῶ ὁ ἀνώτερος ἀσβεστόλιθος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ὑψομέτρου 248 (ιδεὲ πίνακα I. Lepsius)· ἄρα ὑπὸ τὴν Πάρνηθα θ' ἄρχεται ἀπὸ ὑψομέτρου κατωτέρου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Πάρνης παρουσιάζει ὑψ. 1413 μ. εἶνε φανερόν, ὅτι, ἂν ὁ ἀσβεστόλιθος τῆς Πάρνηθος ἦτο ὁ ἀσβεστόλιθος τοῦ Λυκαβητοῦ, ἔπρεπε νὰ ἔχη πάχος ἀνώτερον τῶν 1000 μέτρων, ἐνῶ κατ' αὐτὸν τὸν Lepsius δὲν ἔχει πάχος ἀνώτερον τῶν 250 μ. Ἄλλως ἐν σελίδι 55 ὁ Ἰδιος Lepsius ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν γνωρίζει καλῶς τὴν γεωλογικὴν κατασκευὴν τῆς Πάρνηθος καὶ συνιστᾷ τὴν ἐλέκτασιν τοῦ γερμανικοῦ χάρτου, ὅπως γείνη καὶ ἡ μελέτη αὐτή.

Ἔσα λέγει ἐν σελίσιν 24 καὶ 25 δύνανται νὰ εἶνε ἀληθῆ καθόσον ἀφορᾷ εἰς μικρόν τι μέρος τῆς Πάρνηθος, ἐν συναντήσῃ μετὰ τὸ Αἰγάλεων ὄρος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ περιπλέον. ❖. Νέγρης.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΕΞΕΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΑΚΑΘΑΡΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Ἡ ὑπὸ τοῦ γημικοῦ τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολυτεχνικοῦ Συλλόγου συστάσα ἐπιτροπὴ πρὸς εξέτασιν τοῦ ζητήματος τῶν ἀπονέρων τῶν ἐργαστασίων τοῦ Φαλήρου καὶ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ταῦτα δύνανται ν' ἀποβῶσιν ἀβλαβῆ διὰ τὰς αἰσθησεις τῶν περιοίκων καὶ τῶν θαμῶνων τοῦ Φαλήρου λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλῃ τῷ τμήματι τὴν ἔκθεσιν αὐτῆς.

Τὴν 18 Ἰανουαρίου τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐπισκέφθησαν ἅπαντα τὰ ἐργοστάσια, ὧν τὰ ἀπόμενα διαγετεύονται εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, ἐκ τῆς ἐπιτοπιῶν δὲ ταύτης ἐξετάσθη καὶ τῆς ἐν τῷ γημικοῦ τοῦ παθολογικοῦ ἀνατομικοῦ ἀναλύσεως τῶν ἀκαθάρτων τούτων ὑδάτων συνήγαγε τὰ ἐξῆς συμπεράσματα.

Α') Ἀπόμενα τῶν ἐργαστασίων ἀδελφῶν Ρεταίνα (πρώην Νικολέσση) ὑφαντήριον βαμβακερῶν πανίων

Τὸ ἐν τούτῳ ἐργοστασίῳ τούτῳ ἐξερχόμενον ὕδωρ εἶνε θαλάσσιον δι' ἀντλιῶν λαμβανόμενον ἐκ τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς καὶ χρησιμοποιούμενον μόνον διὰ τὰ φυγεῖα, μὴ ἀναμιγνύμενον ἐπομένως μετὰ ἄλλας οὐσίας αἰνίτες θὰ ἠδύνατο νὰ προσδώσῃ κακοσμίαν εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς ὅπουθεν ἀντλήται τοῦτο, δὲν εἶνε πάντοτε καθαρὸν, ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις νὰ μολυνῆται ἐκ τῶν ἀκαθάρτων ὑδάτων τῆς Φαληρικῆς τάφρου, διὰ τοῦτο τὸ ἐν τῷ ἄνω ἐργοστασίῳ εἰσαγόμενον θαλάσσιον ὕδωρ εἶνε πολλάκις μεμολυσμένον, ἀποδίδον δυσομίαν καὶ καταλείπον ἐν τῷ ἔργῳ, ἐν ᾧ ἐκρέει ἐξερχόμενον τοῦ ἐργοστασίου, ἰλύν, ὑποκειμένην εἰς σῆψιν πρόξενον δὲ δυσομίας κυρίως αἰσθητικῆς, ὅταν τὸ ἐργοστάσιον ἀργεῖ, ὅποτε μὴ ρέοντος ὕδατος ἡ ἰλύς ἔρχεται εἰς ἀμεσον ἐπαφὴν μετὰ τὴν ἀτμόσφαιραν.

Β') Ἀπόμενα ὑφαντουργικῆς Φαλήρου.

Τὸ χρησιμοποιούμενον ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τούτῳ ὕδωρ προέρχεται ἐκ τοῦ κτήματος Μελετοπούλου ἀνερχόμενον καθ' ἐκαστὴν εἰς 75 περίπου κ. μ.

Τὸ ὕδωρ τοῦτο καταλείπει τὸ ἐργοστάσιον, περιέχον ὅλας τὰς οὐσίας τῶν πλυντηρίων καὶ τοῦ βαφείου συνοδευεται εὖθις ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ λίαν χαρακτηριστικῆς δυσομίας, ἥτις αὐξάνει καθόσον αἱ ἐν αὐτῷ οὐσίαι σῆπνεται, ὡς ἐκ τοῦ λιμναίου αἵματος τοῦ ἐν λόγῳ ὕδατος, προερχομένου ἐκ τῆς βραδυτάτης αὐτοῦ ἐκροῆς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ἐξέτασις τοῦ ὕδατος τούτου κατέδειξεν ὅτι περιέχει 0,1176 ο/ο γλῶριον καὶ ὅτι εἶνε ἐλεύθερον ὀξέων. Μέρους τῶν ὑδάτων τούτων χρησιμοποιεῖται ἐνίστε, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐργοστασίου πρὸς ἄρδευσιν τῶν παρακειμένων ἀγρῶν, ὅποτε ἡ παραγωγὴ αὐτῶν ἕνεκα τῆς τοιαύτης ἄρδευσεως εἶνε πολὺ ὑπερέτα ἢ συνήθως.

Περὶ τοῦ ὕδατος τούτου ἐσχηματίσαμεν τὴν πεποίθησιν ὅτι

εἶνε τὸ μᾶλλον συντεῖνον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γνωστῆς δυσομίας τοῦ περὶ τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου χώρου.

Γ') Ἀπόμενα ἐλαιουργεῖου Σποράκη καὶ Σας. Τὸ ὕδωρ ὀπερ καταλείπει τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο, συμποσούμενον περίπου εἰς 100 κ. μ. καθ' ἐκάστην ἔχον τὴν συνήθη, οὐδέλως δυσόδη, ἰδιάζουσαν ὀσμήν τῶν ἐλαιουργεῶν ἐνέχει 0,592 % γλῶριον καὶ δὲν ἔχει ὄζωνον ἀντιδρασιν.

Δ') Ἀπόμενα πνευματοποιίας Χοῖδᾶ ὁ «Ζεύς». Τὸ ἐκ τούτου ἐξερχόμενον ὕδωρ ἐξ ἀρτεσιανῶν φρεάτων προερχόμενον ὀλικῆς ποσότητος 35 κ. μ. καθ' ἐκάστην δὲν παρουσιάζει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κακοσμίαν

Ε') Ἀπόμενα πνευματοποιίας Νικ. Κοτσώνη ἢ «Δημήτρα». Ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου ἐξερχονται δύο εἰδῶν ἀπόμενα. Τὰ μὲν ἐκ τῶν φυγεῶν 240 περίπου κ. μ. καθ' ἐκάστην, ὀρυγετεύονται εἰς τὴν τάφρον τὴν φαληρικὴν, καὶ εἶνε ἐντέλως καθαρὰ, περιέχοντα 0,314 % γλῶριον (ὡς τὸ ἀρχικῶς ἀτλούμενον ἐκ τῶν ἀρτεσιανῶν ὕδωρ, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται πρὸς ἄρδευσιν ὄραιοτάτου λαχνοκάππου, ὡς ἰδίως ὁμῆσαι ἀντελήφθημεν), τὰ δ' ἄλλα τὰ ἀπομείνοντα μετὰ τὴν ἀπόσταξιν τοῦ πνευματοῦ γυλοῦ σταφίδος, διαγετεύονται δι' ἰδίου κλειστοῦ ἀγωγοῦ μετὰ τῶν ὁμοίας φύσεως ὑδάτων τοῦ ἐργοστασίου Φινοπούλου εἰς τὴν παρὰ τῷ χαρτοποιεῖῳ πρῶην Μπαρουζάκη φαληρικὴν ἀκτὴν. Εἰς τὸν ὀχέον τούτον ἔχουσιν ἀνοίξῃ ὅπως οἱ πάροικοι καὶ ἀντλοῦσιν ὕδωρ πρὸς ἄρδευσιν τῶν κτημάτων τῶν.

ΣΤ') Ἀπόμενα πνευματοποιίας Δετῶρου. Τὸ ἀπογετευόμενον τοῦ ἐργοστασίου τούτου ὕδωρ ἐξ ἀρτεσιανῶν ἐπίσης φρεάτων προερχόμενον, διαγετεύεται εἰς τὴν φαληρικὴν τάφρον, μέρος δὲ τούτου χρησιμοποιεῖται πρὸς ἄρδευσιν τοῦ κήπου του, καὶ εἶνε μίγμα τοῦ ὕδατος τῶν φυγεῶν καὶ τοῦ ἐκ τῆς στήλης ἐκρέοντος.

Τὸ ὕδωρ περιέχει 0,355 % γλῶριον οὐδεμίαν ἀποδίδον δυσάρεστον ὀσμήν.

Συμπέρασμα. Τὰ διάφορα τὴν τάφρον περιβάλλοντα ἐργοστάσια (πλὴν τοῦ ἐργοστασίου ἀδελφῶν Ρεταίνα) παρέχουσι καθ' ἐκάστην περὶ τὰ 675 κ. μ. ὕδατος ἕτινα θ' ἀνέλθωσιν εἰς 1000 περίπου κυβ. μέτρ. ὅταν προστεθῶσιν καὶ τὰ ὕδατα τοῦ Φινοπούλου.

Τὰ 675 ταῦτα κ. μ. περιέχουσι περίπου 6 1/2 τοῖς γλῶριον γλῶριον νατρίου καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ ἐὰν ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ γλῶριου νατρίου ἐν τῇ ἄνω ποσότητι δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ἄρδευσιν τῶν πέριξ ἀγρῶν, ἐνούμενα μετὰ τῶν ἐκ τοῦ ἐργοστασίου Φινοπούλου ἐξερχομένων ὑδάτων, ὅπερ θὰ παρέιγε τὴν λογικωτέραν ἐπιστημονικωτέραν, καὶ οἰκονομικωτέραν λύσιν τοῦ ζητήματος

Τὸ σύστημα τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ καλύψῃ τὰ ἔξοδα τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ὑδάτων, παρέχων ταυτοχρόνως ὕδωρ πλούσιον εἰς λιπαντικὰς οὐσίας, κυρίως εἰς τοὺς ἐντεῦθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κτηματίας τοὺς τόσον πάγοντας ἀπὸ τῆς ἀνυδρίας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ταχυτάτη πρέπει νὰ ληφθῇ περὶ τοῦ καθαρισμοῦ τῆς Φαληρικῆς τάφρου πρόνοια, ἥτις ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἔχει πληρωθῆ δι' ἰλῶς βαθυμῶδον ἀποσυντηθέμενης καὶ ἀναδιδούσης τὴν λίαν δυσάρεστον γνωστὴν ὀσμήν.

Τὰ δὲ ἀπόμενα τῶν ἐργαστασίων, μέχρι τῆς ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος, ἐὰν ταῦτα δηλ. δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ἄρδευσιν, νὰ ἐκρέωσι διὰ τοῦ στενωπῶν ὀχέτου, ὅστις ὑψόμενος καταλλήλως θὰ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ ὕδατα, ἕτινα οὕτω ἀποκτάντα μεγάλειτέραν ταχύτητα θὰ παρέσυρον εἰς τὴν θάλασσαν εὐκολώτερον καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς αἰωρούμενας οὐσίας.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῶν ἀδελφῶν Ρεταίνα, ἡ ἐπιτροπὴ φρονεῖ ὅτι τοῦτο πρέπει ν' ἀντλή τὸ διὰ τὰ φυγεῖα τῆς ἀπαιτούμενον ὕδωρ ἀπὸ ἀπωτέρας τῆς παραλίας ἀποστάσεως ἢ μέχρι τοῦδε, ὥστε νὰ ᾗ καθαρὸν, ἀπληλαγμένον τῆς παρὰ τὴν παραλίαν ἰλῶς καὶ τῶν φυκῶν.

Ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει τὰ ὕδατα χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ἄρδευσιν, τότε πρέπει τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο ν' ἀπομακρυνῆ τ' ἀπόμενα αὐτοῦ δι' ὀχέτου ὑψηλότερον κειμένου, ὅπερ ἐπιτρέπει ἡ θέσις τοῦ ἐργοστασίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰανουαρίου 1899.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ,
ΗΛ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΜΑΪΘΑΙΟΠΟΥΛΟΣ.